

er det naturligvis vanskeligt paa Planens nuværende Stadium at give ganske nøjagtige Oplysninger. Det er klart, at det under det videre Arbejde kan vise sig, at man paa et Sted maa foretage Udsigtsfredning, et andet Sted maa sikre, at Offentligheden kan faa Adgang til en Søbred o. s. v. De Fredningsforslag, der uden Skade for Helhedsarbejdet kan gennemføres isoleret, henvises til den sædvanlige Behandling ved Fredningsnævn o. s. v. Som Følge deraf vil de Tilfælde, hvor Ministeren foretager Fredninger efter de i denne Lov indeholdte særlige Bestemmelser, blive begrænset til det strengt nødvendige.

Til Belysning af Omfanget af egentlige Fredninger har Ministeriet endvidere oplyst, at der hertil samt til Erhvervelser af Sti- og Vejarealer m. v. og til Erstatninger for Bygeliniepaalæg m. v. i det foreløbige Projekt er regnet med ca. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. mod 3 Mill. Kr. i Anlægsudgifter. Under Hensyn til de omfattende Arealerhvervelser m. v. følger heraf, at de egentlige Fredninger er tænkt stærkt begrænsede. Disse Tal er opgivet med Forbehold med Hensyn til Forskydninger mellem Arealerhvervelser og Anlæg.

Ministeriet har i øvrigt givet Udtryk for den Opfattelse, at Gennemførelsen af de projekterede Sti- og Vejanlæg maa kunne medføre, at man faar et sikrere Grundlag for Gennemførelse af en effektiv Revision af Fredningsplanen i 1943, og til denne Opfattelse kan Udvalget slutte sig.

Med Henblik paa Spørgsmaalet om Stiernes og Vejenes Anlæg og Vedligeholdelse bemærkes, at der ikke kan gives ensartede Regler for, hvorledes Anlægget skal være. Visse Steder vil det naturligt blive asfalterede Stier og Veje, andre Steder vil det være naturligt at anlægge Grusstier og -cykleveje. Disse sidste bliver dyrere i aarlig Vedligeholdelse, men det er i denne Forbindelse oplyst, at man har tænkt sig at regne den erfaringsmæssigt et Aar efter Udførelsen nødvendige Hovedreparation af disse Grusanlæg med til Anlægget, hvorved Kommunerne bliver fri for en væsentlig Udgift.

Med Hensyn til Fordelingen af Udgifterne til Erhvervelser og Erstatninger efter § 7, 2det Stykke, har Ministeriet oplyst, at det er Tanken at lade København og Frederiksberg tilsammen bære $\frac{1}{3}$ af disse Udgifter. Af den resterende Part kan der efter Naturfredningslovens § 17 højst paalignes Statskassen de $\frac{2}{3}$, hvilket vil ske i dette Tilfælde. De resterende $\frac{2}{9}$ af de samlede Udgifter under denne Gruppe vil herefter falde paa de to Amter.

Udvalget tager denne Oplysning til Efterretning, og de enkelte Medlemmer har herefter givet Afkald paa at stille Ændringsforslag til Bestemmelserne om Udgiftsfordelingen. Man finder Anledning til at fremhæve, at saavel disse Regler som andre Bestemmelser i den her omhandlede Lov kun maa betragtes som givet for dette specielle Tilfælde og saaledes ikke er Udtryk for, hvad der almindeligvis skal være gældende. Der er altsaa ikke herved taget Stilling til Spørgsmaalet om Udgiftsfordeling ved Indretning og Drift af Folkeparker, Lejrpladser o. lign.

Til Ændringsforslagene skal i øvrigt bemærkes:

Til § 1: Ændringsforslag Nr. 1 betyder, at Forslaget anvender tilsvarende Betegnelser for Stierne og Vejene, som findes anvendt i Betænkningen om Københavnssegnens grønne Omraader.

Den i denne Paragraf omtalte, i 1939 godkendte Del af den samlede Fredningsplan omfatter kun Egnen Nord og Nordvest for København. Imidlertid ønsker man fra Vest- og Sydeggen at medtage Anlæg af tilsvarende Færdselslinier fra Dragør til Kongelunden langs Sydkysten af Amager samt fra Harrestrup Aa's Udløb i Kalvebodstrand, nordpaa langs Aaen til Damhussøen samt videre nordpaa langs Aaløbene til Smør- og Fedtmose Syd for Bagsværd og Hareskoven. Ved *Ændringsforslag Nr. 2* er det foreslaet, at disse Anlæg nævnes særskilt i Loven, idet det dog samtidig fremhæves, at denne i øvrigt ikke angaar de Egne, for hvilke der ikke er fastlagt nogen Fredningsplan.

Til §§ 2 og 3: Ændringsforslagene